

**Højesteretspræsident Børge Dahls tale
ved middagen
i anledning af Højesterets 350 årsdag
den 14. februar 2011**

Deres Majestæt, Deres Kongelige Højheder,
Justitsminister, Folketingsmedlemmer,
Repræsentanter for Færøerne og Grønland,
Kolleger, kære gæster!

Det er mig en ære og glæde at byde
velkommen til denne festmiddag i anledning
af Højesterets 350 årsdag. Det er et
arrangement, som Højesteret selv står for. Og
som man straks vil forstå: Uafhængighed har
sin pris!

Hvad vi kan byde på, tåler ikke
sammenligning med, hvad der blev budt på
under enevælden. Kongens forhold til
Højesteret indskrænkedes dengang
efterhånden til deltagelse i en årlig,
ceremoniel højesteretsåbning. Dagen startede
med, at en kortege af køretøjer afgik fra
Kongens residens på Amalienborg til
Kongens repræsentationslokaler og
Højesterets sal på Christiansborg. Først kom
der 13 tospands ekvipager med Kongens
adjutanter, kammerherrer og hofchefer. Så
fulgte den kongelige ekvipage med

Majestæterne – den havde fire løbere foran og et detachment af den kongelige livgarde til hest bagefter. Derpå fulgte otte tospands ekvipager med blandt andet dronningens hofdamer og medlemmer af kongehuset.

Ved de årlige højesteretsåbninger skulle der i dagens anledning behandles en sag med Kongen som præsident. Den var på forhånd omhyggeligt udvalgt – den skulle helst ikke give anledning til uenighed mellem dommerne, og navnlig måtte den ikke tage for lang tid. Efter votering og domsafsigelse var der nemlig inviteret til kongelig kur og taffel. Og hvilket taffel!

I jubilæumsværket fra Højesterets 300 årsdag er der en beskrivelse af taflet på Højesterets åbningsdag i 1840. Menuen betegnes som kongelig. Den bedømmelse, tror jeg, alle kan være enig i. Der blev serveret over 20 retter, blandt andet flere supper, østers, små vol-au-vents, helleflynder, skinke, kalveryg a la broche, fasaner a la chevaliere, røget lax, stegte agerhøns og kalkuner, og – som der står i menuen – ”strasborger leverpaasteg med truffer”. Hertil kom adskillige desserter. Der manglede heller ikke noget at drikke – hvid champagne, gammel rosenborg rhinskvind, Muscat,

Hermitage, Margeaux, Porto-vin og Madera
– ja selv Øll, om end, som der stod i menuen:
Gammel.

Det har vi ikke kunnet hamle op med!

Mindre kan jo så nok også gøre det. Det ved jeg i hvert fald, at Domstolsstyrelsen mener, selv om jeg flere gange har ladet dem høre, at Højesteret ikke kan sættes på administrativ formel – vi fortjener, hvad vi beder om, vi beder nemlig kun om det nødvendige.

Noget helt enestående i Højesterets 350-årige historie er måden, hvorpå vi arbejder med sagerne – koncentrationen om i princippet én sag ad gangen, den mundtlige procedure umiddelbart efterfulgt af mundtlig votering, domsskrivning og domsafsigelse. Alt sammen, vel at mærke, på dansk, også dengang, hvor dansk i de finere kredse var noget, man kun talte med sin hund.

Voteringen foregår i dag som dengang – vi holder på det punkt stadig på formerne, ingen afbrydelser eller stiklerier under voteringen, der består af lige så mange, uforstyrrede monologer som der er dommere med i sagen. Højesteret er i dag en moderne arbejdsplads. Det gælder både omgangsform og samarbejde på tværs mellem

personalegrupperne. Alle medarbejdere yder deres i arbejdet med sagerne og i vores vigtige udadvendte virksomhed og publikumsbetjening. Med engagement og humor i lokaler som vores – med højt til loftet i både bogstavelig og overført forstand – er der ingen grænser for, hvad vi formår i fællesskab.

Vi har det som Pippi Langstrømpe ifølge et citat, som en af vores fuldmægtige tog til sig på et fuldmægtigkursus: Det har vi ikke prøvet før, så det kan vi godt!

Eller som en af vores tidligere fuldmægtige har skrevet til mig i forbindelse med jubilæet: Højesteret er ikke blot den højeste ret, men en særdeles inspirerende, udfordrende, rummelig og levende arbejdsplads, hvor der træffes afgørelser af højeste juridiske kvalitet. En anden tidligere fuldmægtig har skrevet og mindet mig om, at hun engang havde sine dengang 5-årige tvillingedrenge med i Højesteret - jeg underholdt rollingerne, blandt andet med at vise uniform med tilhørende kårde og hat frem. Det fik den ene af drengene til imponeret at se på sin mor og sige: Wauaw, arbejder du sammen med en sørøver!

Det er en højtidelig dag, at Højesteret fylder 350 år. Vi, der i dag har det privilegium, som det er at arbejde i Højesteret, er taknemmelige for sammen med vores ledsagere at deltage i denne festmiddag.

Afgåede kollegers deltagelse gør festen til noget særligt – der er på den ene side noget trygt i at gå i forgængernes fodspor, det er på den anden side også en krævende fordring at fortsætte Højesterets virksomhed ad en vej, der ikke forskertser, men bekræfter og forstærker den nødvendige tillid i samfundet. Deltagelse fra danske domstole og dansk rets- og samfundsliv og det fine fremmøde af fremtrædende repræsentanter for domstole uden for Danmarks grænser er yderligere med til at gøre det her til særlig aften. Vi er også taknemmelige for fremmødet fra regering og folketing og fra Færøerne og Grønland. Vi ser frem til aftenens taler af justitsministeren og professor Ditlev Tamm.

Vi er imidlertid, Deres Majestæt og Deres Kongelige Højheder, særligt bærede over Deres og den kongelige families deltagelse. Det er som med Kongens deltagelse i Højesterets åbning under enevælden. Det siges herom i værket om Højesteret de første 300 år, dels at noget af Majestættens glans

derved blev kastet over Højesteret, dels – og jeg citerer –

”Når den højeste verdslige autoritet ved sin nærværelse viste sin interesse for, at retfærdigheden blev vogtet vel, kunne højtideligheden vel endog virke som en formaning til at røgte dommerkaldet med omhu og alvor.”

I aften vil vi nyde glansen, i morgen og de næste 50 år frem til 400 års jubilæet vil vi arbejde som formanet med omhu og alvor.

Jeg ønsker alle hjerteligt velkommen med en skål!